

ENTER

念根

หนึ่ง

ความคิด

นิพนธ์นิรันดร์

3

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

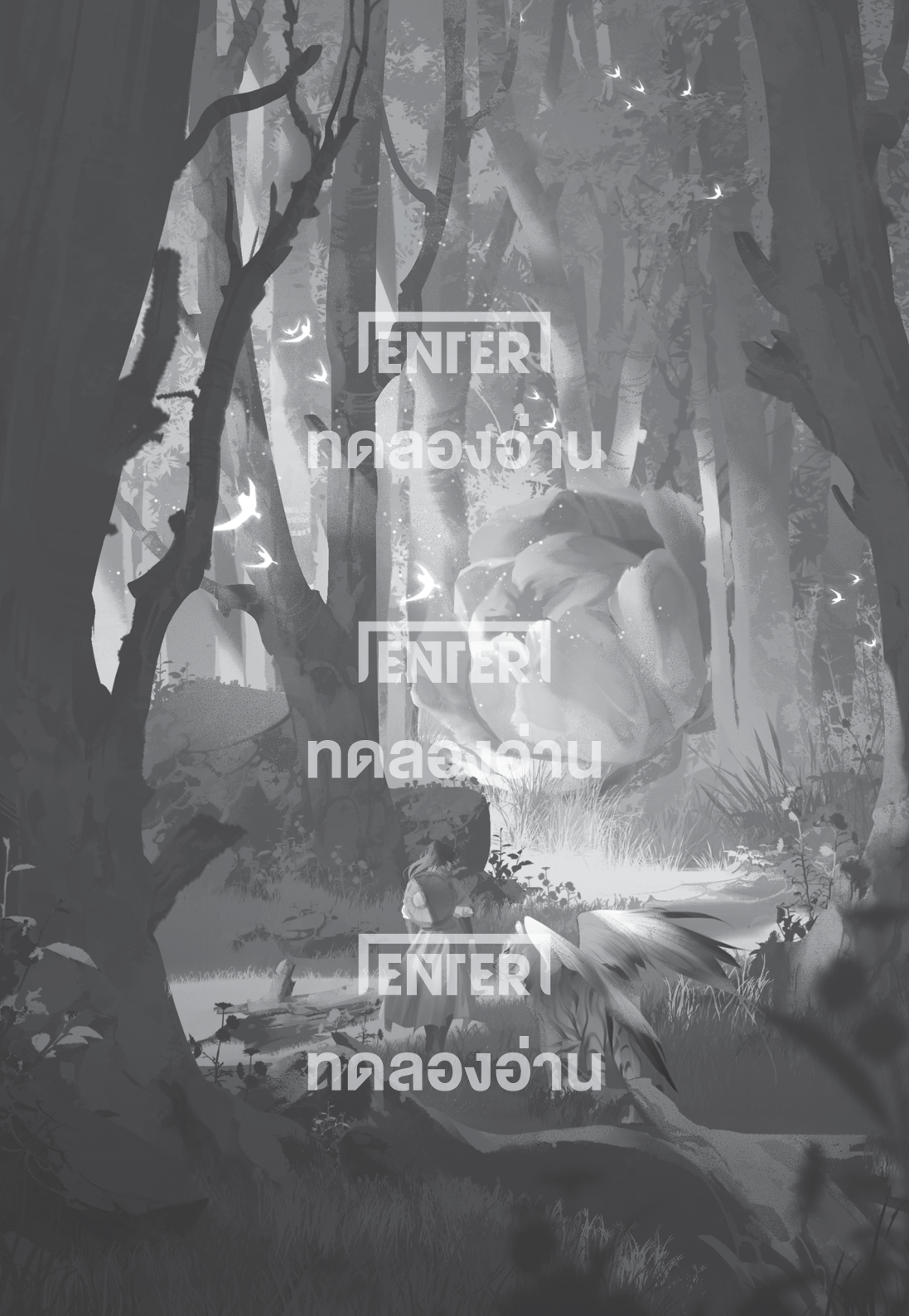
耳根 Er Gen นิพนธ์
ลดาอนันต์ แปล

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

"เข้าไปเสียวจนเพียงติดนิ้ว...ก็สิ้นราพณาสุร" นักอ่านไม่น้อยคงเริ่มคุ้นเคยกับประโยคประจำตัวของ 'ไปเสียวจน' ประโยคนี้แล้ว เพราะไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ตลอดสองเล่มที่ผ่านมาพระเอกจอมป่วนคนนี้ก็ได้ไป 'ติดนิ้ว' จน 'สิ้นราพณาสุร' มาแล้วหลายต่อหลายแห่ง เรียกได้ว่ามีใจทักอยู่แทบทุกหัวระแหง แต่ไปเสียวจนผู้นี้ไม่เคยทำอะไรเพียงครั้งๆ กลางๆ จึงรับรองได้เลยว่าวีรกรรมบนเส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาไม่มีทางหมดลงง่ายๆ แน่นนอน แล้วคราวนี้ไปเสียวจนจะไปก่อความวินาศสันตะโร เอ๊ย ไปประกาศศักดาที่ไหนอีก ขอเชิญทุกท่านนั่งสงบไว้อาลัยให้คุณกรณีย์ของพระเอกตัวแสบคนนี้กันสักครู่ จากนั้นไปติดตามเนื้อเรื่องกันต่อที่หน้าถัดไปได้เลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพี้ยนเพี้ยน เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

เขานึกถึงตอนที่อยู่ในหมู่บ้านปีนั้น ก่อนหน้าบิดามารดาจะป่วย
และเสียชีวิตจากไป พวกเขาจับมือตนไว้ และบอกว่าให้...มีชีวิตอยู่ต่อไป
ถ้อยคำนี้ตราตรึงอยู่ในสมองของไป่เสี่ยวฉุนตราบนิจนิรันดร์

บทที่ 96

ปะทะภัยหา

คนฝั่งทิศใต้ล้วนตกใจ ลูกศิษย์ทุกคนที่รู้จักไปเสียวนจนพริบตานี้ราวกับไม่เคยรู้จักเขามาก่อน ไปเสียวนจนในยามนี้ทำให้พวกเขาารู้สึกแปลกหน้าอย่างถึงที่สุด แตกต่างจากคนในความทรงจำที่ขอบให้ผู้อื่นเรียกว่าอาจารย์อาไป กวนประสาทร้ายกาจ มักจะทำให้คนอื่นอยากฟาดเขาลักที่โดยสิ้นเชิง

ฝั่งทิศเหนือมีเสียงสวดลมหายใจดังลอยมานับครั้งไม่ถ้วน ยามนี้พวกเขาทุกคนล้วนมองไปเสียวนจนอย่างตกตะลึง ในใจแต่ละคนเกิดเสียงกัมปนาทดังก้อง ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่รู้จักไปเสียวนจนภาพจำที่มีต่ออีกฝ่ายมีเพียงความไร้ยางอายในการประลองไม่กี่สนามก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ภาพที่เห็นในตอนนี้นำให้ทุกคนล้วนสวดลมหายใจเฮือก

บนระเบียง นัยน์ตาของเจิ้งหยวนตงฉายประกายแปลกใจปรมาจารย์ใหญ่แต่ละยอดเขาที่อยู่รอบด้านล้วนเคร่งขรึมกันขึ้นมาหลี่ชิงโหว่ย้มอยู่ในตา ในใจเจือความอบอุ่น รู้สึกภาคภูมิใจเมื่อมองไปยังไปเสียวน

ผู้อาวุโสเหล่านั้นแต่ละคนเองก็สวดลมหายใจเฮือก สีน้าเคร่งขรึม

เช่นกัน

ซึ่งกวนเทียนโยวที่อยู่กลางอากาศกระอักเลือดสด นัยน์ตาฉายแวว
งจัน เขาไม่เชื่อว่าตนจะแพ้ ทั้งยังแพ้ให้ไปเสียวุ่นที่ตนดูถูกอีกด้วย
สำหรับเขาแล้วนี่คือความอัปยศใหญ่หลวงในใจ ขนาดของมันใหญ่
เกินกว่าบาดแผลบนร่างกายของเขา เขาไม่ยอมแพ้ ครั้นเห็นว่าตนใกล้จะ
ตกจากแท่นประลองยุทธ์ จึงเปล่งเสียงคำรามแหบแห้งอย่างปูดร้าว
ออกมาหนึ่งเสียง

"ไปเสียวุ่น การต่อสู้ของพวกเรายังไม่จบ!" ขณะเอ่ยปากเขาก็
ก๊าดปลายลิ้นตัวเอง ฟันเลือดสดออกมา เส้นผมเนือหน่งพลันเหี่ยวแห้ง
อย่างเห็นได้ชัด มือทั้งสองทำมูทราอย่างรวดเร็ว ร่างของเขาสิ้นเต็ม
ไปตลอดทั้งร่างทันที จากตำแหน่งกลางกระหม่อมพลันมีแสงสีเลือด
ระเบิดออกมาหนึ่งเส้น!

แสงสีเลือดเส้นนี้พริบตาเดียวก็ไหม้ขีดขาด กลายร่างเป็นกระบี่โลหิต
เล่มหนึ่ง!

"สืบทาเคล็ดวิชา กระบี่ชะตาแห่งตน!" หลายคนมองออกและ
ร้องเสียงหลงด้วยความตกตะลึง

"ค่ายกลอสูรพิภพ!" ซึ่งกวนเทียนโยวไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น มือ
ทั้งสองข้างทำมูทราขึ้นไปไปเสียวุ่น กระบี่โลหิตเล่มนั้นส่งเสียงดังตูม
หนึ่งครั้ง กลายร่างเป็นเส้นเลือดจำนวนนับไม่ถ้วนประสานกันเป็น
ตาข่ายกระบี่ปากหนึ่ง พริบตาเดียวก็พุ่งเข้าหาไปเสียวุ่น

ทุกที่ที่ผ่านจะต้องมีเสียงกรีดผ้าอากาศแหลมคมรุนแรง

ไปเสียวุ่นงยหน้า มือขวายกขึ้นชี้ไปเช่นเดิม

การชี้ครั้งนี้ทำให้ความว่างเปล่าเบื้องหน้าของเขาคลายบิดเบือน
จากนั้นก็พลันกลายเป็นกระถางสีม่วงขนาดยักษ์ใบหนึ่ง กระถางใบนี้
ประกอบขึ้นอย่างสมบูรณ์ถึงที่สุด ถึงขั้นสามารถมองเห็นลายสลัก

บนกระดานได้อย่างชัดเจน คล้ายกระดานใหญ่ของจริง ดูไม่ออกแม้แต่หน่อยว่าเป็นภาพลวงตา

"ลมปราณมั่วแปลงกระดาน สวรรค์!"

"เหมือนจริงเกินไปแล้ว นี่ไม่ใช่ลมปราณมั่วแปลงกระดานทั่วไป แต่ถึงระดับสองแล้ว!" ผังทิศได้พลันเปล่งเสียงฮือฮา โดยเฉพาะคนจากเขาจื่อติงที่ส่งเสียงตกตะลึงดังมาก

ทางผังทิศเหนือก็พากันสุดลมหายใจเอื๊อก สายตาของทุกคนในที่นี้มองเห็นภาพกระดานมั่วและกระบี่โลหิตกระแทกเข้าด้วยกัน ระเบิดเป็นเสียงดังกัมปนาทราวกับจะทำให้หูแตก ชั่งกวนเทียนโย่ว กระอักเลือด หยักยิ้มสมเพชตนเอง จากนั้นก็ถูกม้วนตลบกระเด็นออกไป

ไปเสียวุ่นสี่หน้าเป็นปกติ ยืนอยู่บนแท่นประลองมองกระดานใบใหญ่ที่สลายหายไปกลางท้องฟ้า ทันใดนั้นนัยน์ตาของกู่หย่าที่อยู่เบื้องหน้ากลุ่มคนผังทิศเหนือพลันระเบิดประกายประหลาดใจ พริบตาเดียวก็ทะยานขึ้นไปยืนอยู่บนแท่นประลองยุทธ์

"ชั่งกวนเทียนโย่วไม่อาจประลองได้อีกแล้ว เซนนั่นก็ลดความยุ่งยากลงได้ เจ้ากับข้า...มาประลองกัน!" ลิ้นคำพูดกู่หย่า ตลอดทั้งร่างเขาก็มีหมอกสีดำเข้าปกคลุมและโอบล้อมไปทั่วบริเวณ หมอกดำเหล่านั้นกลายร่างเป็นผีร้ายหลายตน ค้ำรามแหบแห้งใส่ไปเสียวุ่น

ผีร้ายแต่ละตนเหล่านั้นท่าทางดุร้าย บ้างผมเผ้ายุ่งเหยิง บ้างผิวเนื้อเขียวช้ำไปทั่วร่าง และยังมีซากศพที่เนื้อหนังเปื่อยยุ่ยมาแล้วไม่รู้กี่ปี เดินถือหัวของตัวเองมา น่าสยดสยองอย่างยิ่ง

พริบตาเดียวบนแท่นประลองยุทธ์ก็อบอวลไปด้วยกลิ่นอายความตาย ทำให้ลูกศิษย์ของสองผังเหนือได้หนาวสะท้านกันไปทั้งใจ

เวลาเดียวกันนั้นเงาร่างหลายร่างก็ทะยานออกมาจากกลุ่มคนของทั้งสองผัง คนเหล่านั้นสี่หน้าเคร่งขรึม พวกเขาไม่ใช่ศิษย์ฝ้ายนอก

แต่เป็นศิษย์ฝ่ายในของทั้งสองฝั่ง ทั้งหมดล้วนปรากฏตัวในตอนนี่เพื่อ
จับตามองการประลองครั้งสุดท้ายของศิษย์แห่งความภาคภูมิใจครั้งนี้!

แม้แต่จิตสัมผัสของผู้อาวุโสไท่ซั้งบนยอดเขาจิ้งเต้าทั้งสี่ก็ยังคงวาด
มารวมกันอยู่บนแท่นประลองยุทธ์

ชั่วขณะนี้อยู่ภายใต้การจับจ้องของผู้คนนับหมื่น!

ไปเสี่ยวฉุนหมุนตัวไปมองกุ๋ยหย่า สีหน้าเขาเคร่งขรึมขึ้น ศิษย์
แห่งความภาคภูมิใจนี้ ทุกครั้งที่กุ๋ยหย่าแสดงฝีมือล้วนน่าตกตะลึง
ยิ่งนัก เพียงชั่วทีเดียวก็ก่ือบคร่ำชีวิตหลิ่วเทียนเหล่ย์ อีกทั้งนั้นยังใช้พลัง
เพียงเจ็ดส่วนเท่านั้น

หากระเบิดพลังทั้งหมดออกมาก็ยากจะจินตนาการ

ชั่วขณะที่ไปเสี่ยวฉุนมองไปยังกุ๋ยหย่านั้นเอง นัยน์ตากุ๋ยหย่าก็
ฉายแววอิมครีม มือขวายกขึ้นชี้ไปทางไปเสี่ยวฉุน เวลาเดียวกันนั้น
ฟ้าดินส่งเสียงครืนครืน ข้างกายกุ๋ยหย่าพลันปรากฏกรงเล็บปีศาจมาหิมา
ข้างหนึ่ง ยึดครองพื้นที่ไปครึ่งแท่นประลองยุทธ์ เกิดเสียงกรีดผ่าอากาศ
มันพุ่งตรงเข้าหาไปเสี่ยวฉุนด้วยพลังอำนาจน่าตกตะลึง

ด้วยการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาเดียวก็เข้าประชิด
ไปเสี่ยวฉุนยกมือขวาขึ้นกำหมัดแน่นโดยพลัน แสงสีเงินเปล่งวาบตลอดร่าง
จนทั้งร่างดูคล้ายกลายเป็นสีเงิน ต่อยไปยังกรงเล็บปีศาจขนาดมหึมานั้น

เมื่อมองไกลๆ ไปเสี่ยวฉุนที่ร่างผอมแห้งเทียบกรงเล็บปีศาจอัน
น่าตื่นตะลึงไม่ติดเลยสักนิด แต่พริบตานี้กำปั้นของเขากลับตรงเข้า
กระแทกกรงเล็บปีศาจ และระเบิดออกเป็นเสียงกัมปนาทสะท้อนฟ้าดิน
จนหูแทบดับ

ตูมๆๆ!

เสียงดุจฟ้าร้องนี้ดังไปทั่วสี่ทิศ ทำให้ศิษย์ฝ่ายนอกที่อยู่สองฝั่ง
ของแท่นประลองล้วนพากันก้าวถอยหลัง สีหน้าตะลึงพริ้งเพริด และยัง

มีคนไม่น้อยที่เวียนศีรษะตาลายเพราะแรงสะท้อนนี้

พละกำลังมหาศาลระลอกหนึ่งระเบิดออกมาระหว่างการปะทะของหมัดไปเสี้ยวฉุนกับกรงเล็บปีศาจ กรงเล็บปีศาจนั้นสั่นสะเทือนส่งเสียงดังเปรี้ยะๆ และมีรอยปริแตกปรากฏขึ้น รอยร้าวนี้แผ่ขยายไปทั่วกรงเล็บในช่วงพริบตา และในช่วงลมหายใจเสียงโพละก็ดังขึ้น กรงเล็บปีศาจขนาดมหึมานี้พลันแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

หมอกควันดำทะมึนมากมายหมุนเป็นเกลียวลอยไปแปดทิศตลอดทั้งแท่นประลองยุทธ์คล้ายจะสั่นสะเทือนไปเล็กน้อย ดวงตากุ้ยหยาระเบิดประกายเฉียบคม ถอยหลังไปหนึ่งก้าวแล้วกระ跳เท้าแรงๆ หนึ่งครั้ง

พื้นดินใต้ฝ่าเท้าปรากฏรอยแตกเป็นวง ไปเสี้ยวฉุนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเวลานี้ใบหน้าแดงก่ำ ถอยหลังไปหนึ่งก้าวเช่นเดียวกัน แสงสีเงินบนมือขวาเปล่งประกายระยิบระยับ แต่เมื่อมองดูให้ดีจะเห็นว่ามือเขาสั่นน้อยๆ

ลูกศิษย์โดยรอบที่มองอยู่เวลานี้ล้วนพากันสุดลมหายใจเฮือกไม่ว่าจะเป็นฝั่งทิศเหนือหรือว่าฝั่งทิศใต้ล้วนเปล่งเสียงตกตะลึงฮือฮา

"นี่...ไปเสี้ยวฉุนเขา...แข็งแกร่งถึงเพียงนี้?!"

"เขาถึงขั้นตีเสมอศิษย์พี่กุ้ยหย่าได้! ข้า निक่อออกแล้ว ปีนั่นตอนที่เผ่าลั่วเฉินทรยศสำนัก เขาสังหารศัตรูตัวฉกาจและเอาชีวิตรอดมาได้ เดิมนึกว่าพูดกันเกินจริง แต่ตอนนี้..."

"นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ข้าได้เห็นว่ามัลลลศิษย์ทำลายกรงเล็บปีศาจของกุ้ยหย่าได้!"

ศิษย์ฝ่ายในเหล่านั้ก็ตกใจไปเช่นเดียวกัน หัวใจแต่ละคนกระตุกขมเมื่อมองไปเสี้ยวฉุน ที่มากกว่านั้นคือความขมขื่น ศิษย์ฝ่ายนอกเช่นนี้ทำให้พวกเขาตะลึงพริ้งเพริด ในสายตาของพวกเขาไม่ใช่มัลลฝ่ายนอกแล้ว แต่เป็นมารผจญ ปกติแล้วต้องใช้เวลาานหลายปีกว่าจะปรากฏ

มารผจญมาสักคน แต่ตอนนี้...กลับมีถึงสองคน

บนระเบียง แวดตาเจ้าสำนักตกตะลึงระคนตีใจ ผู้อาวุโสสำนักหลังซีที่อยู่รอบด้านก็พากันหันไปมอง

ไปเสียวนจนหมดคิ้ว เมื่อครุ่นมือขวาของเขารู้สึกเสียวปลาบ แม้จะกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็วก็ตาม แต่กุ้ยหย่าที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ก็ถือว่า เป็นศัตรูตัวฉกาจสำหรับเขาแล้ว

"สามารถทำลายพลังรวมห้าส่วนจากการขึ้นนิ้วครั้งแรกของข้าได้ เจ้าแข็งแรงแรงกว่าผู้อื่นมากนัก เช่นนั้น...ข้าก็วางใจที่จะใช้พลังแปดส่วนได้แล้ว" กุ้ยหย่ามองไปเสียวน นัยน์ตาเผยแววอีกเหมิดูเดือดราวกับกำลังปล้มปิตอย่างมา กยกมือขวาทำมุทราซีไปเสียวนอีกครั้ง

ทันทีที่ลิ้นคำพูด กลางอากาศเหนือศีรษะของไปเสียวนพลันมีเมฆหมอกลอยวนเวียน ไอสีดำรวมตัวกัน พริบตานันก็เหมือนมีมือขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็นแหวกกลุ่มเมฆออกเป็นช่องโหว่ กรงเล็บปีศาจขนาดมหึมาปรากฏออกมาอีกครั้ง

กรงเล็บนี้ทั้งใหญ่กว่าและน่าตะลึงยิ่งกว่าตอนที่เกือบคร่าชีวิต หลี่วี่เทียนเหล่ายกหน้าด้วยซ้ำ เสียงตูมดังหนึ่งทีก็พุ่งเข้ามาใกล้ไปเสียวน คล้ายแนวเขาที่ทอดตัวกดทับลงมา

ไปเสียวนเงยหน้าขึ้นพรวด มือขวากำหมัด พริบตาที่กรงเล็บปีศาจนั้นทาบลงมาเขาก็กระโดดขึ้น กลายร่างเป็นงูยาวหนึ่งเส้นจูโจมออกไป ก่อนจะปล่อยหมัดกระแทกกรงเล็บปีศาจ

หมัดนี้แฝงไว้ด้วยพลังชนิดหนึ่ง แสงสีเงินปกคลุมไปทั่วร่างของเขา ทั้งยังสะท้อนไปถึงท้องฟ้า พลังผิวหนังคงกระพันทั้งร่างระเบิดออกมาอย่างรุนแรงในชั่วขณะนี้ ส่งผลให้เมื่อหมัดนี้ตกกระทบลงไป กรงเล็บปีศาจนั้นจึงสั่นสะเทือนและปรากฏรอยร้าว!

กุ้ยหย่าหน้าเปลี่ยนสี ทำมุทราซีนิ้วที่สาม นิ้วที่สี่ นิ้วที่ห้าในเวลา

เดียวกัน

พริบตาเดียวรอบด้านของไป่เสี่ยวฉุนก็มีกรงเล็บปีศาจใหญ่โตมโหฬารสามกรงเล็บปรากฏขึ้นและพุ่งเข้าหาเขาอย่างรุนแรงพร้อมกัน

ทุกสิ่งอย่างนี้คล้ายเชื้อช้า ทว่าแท้จริงแล้วเกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียวเมื่อเห็นว่ากรงเล็บปีศาจทั้งสี่พุ่งเข้าไปเสี่ยวฉุน ศิษย์ฝ่ายนอกแต่ละคนที่มองอยู่ล้วนเปล่งเสียงร้องตกใจ ศิษย์ฝ่ายในเองก็จิตใจสั่นไหว

บนระเบียง พวกเจ้าสำนักพากันลุกขึ้นยืน นัยน์ตาหล่ชิงโหวเปล่งแสงวาว แต่ไม่นานก็รีบเก็บความคิดจะไปช่วยกลับมา

เวลาเพียงชั่วฟ้าแลบ เสียงก็ก้องกัมปนาทดังสะท้อนสั่นสะเทือนกรงเล็บปีศาจเหล่านั้นพุ่งเข้าหาร่างไปเสี่ยวฉุนในเวลาเดียวกัน ก่อให้เกิดพลังโจมตีแผ่ไปทั่วสี่ทิศ แท่นประลองยุทธ์เริ่มปริร้าว เศษหินจำนวนนับไม่ถ้วนถูกพัดพาขึ้น และยังมีฝุ่นดินฟุ้งตลบอบอวล ทำให้จุดที่ไปเสี่ยวฉุนยืนอยู่มองเห็นได้ไม่ชัดเจน

แต่ช่วงขณะที่สิ่งต่างๆ พรวนเลือนนี้เอง ร่างหนึ่งก็ฝ่าพุ่งออกมาจากเขตสลัวราวอย่างรวดเร็วประดุจสายฟ้า พริบตาเดียวก็เข้าประชิดกู่หยยา

"ตรวนสลายลำคอ!" น้ำเสียงต่ำลึกเสียงหนึ่งระเบิดออกมาทันควัน แสงสีเงินกลายเป็นจุดรวมของสายตาทุกคน นิ้วมือทั้งสองซึ่งดูราวกับรวมแสงสีเงินตลอดทั้งร่างเอาไว้มาปรากฏพรวดอยู่เบื้องหน้ากู่หยยาโดยตรง วิฤตต์ความเป็นความตายที่เพิ่งเคยสัมผัสได้เป็นครั้งแรกทำให้กู่หยยาคำรามต่ำหนึ่งครั้ง ไหลมอกตลอดร่างพลันระเบิดออก แสงคุ้มกันจำนวนมากกว่าเดิมปรากฏขึ้นมา ร่างถอยถูดไปอย่างรวดเร็ว

แต่ขณะเดียวกันกับที่เขาถอยถอยหลังนั้น กลับมีแรงดึงดูดสายหนึ่งส่งมาจากนิ้วทั้งสองของไปเสี่ยวฉุน ทำให้ร่างกายของกู่หยยาไม่เพียงแต่ไม่สามารถถอยหลังได้ กลับยังถูกดึงเข้ามาใกล้มากขึ้น

ส่วนแสงคุ้มกันที่เขาเรียกใช้ เมื่อสัมผัสกับนิ้วทั้งสองของไปเสียวูณ ก็อ่อนกำลังลงจนไม่สามารถต่อกรด้วยได้ จากนั้นก็แหลกลายลงไปหมด ไม่ว่าเขาจะต้านทานเช่นไรก็ไร้ประโยชน์ ต่อให้ถึงขั้นเอาโล่เล็กสามอัน ออกมาใช้แล้วก็ตาม โล่เล็กทั้งสามที่เปล่งแสงออกมานั้น เมื่อสัมผัสกับ นิ้วมือทั้งสองของไปเสียวูณอันแรกก็แตกย่อยยับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทันที อันที่สองส่งเสียงลั่นเปรี้ยะๆ แล้วก็แตกออกเป็นสองส่วน ส่วนอันที่สามแม้จะยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ แต่กลับถูกพลังมหาศาลพุ่งเข้า กระแทกจนกระเด็นออกไปตกด้านข้าง

ยังคงไม่อาจสกัดกั้นได้!

เมื่อเห็นว่านิ้วมือทั้งสองของไปเสียวูณพุ่งทะลุทุกอย่าง พลังอันรุนแรงเคลื่อนมาปรากฏอยู่เบื้องหน้ากู่หยยา ช่วงขณะนี้เองกู่หยยาก็ตัดสินใจเปลี่ยนเสียงกรีดร้องโหยหวน เส้นผมกลายเป็นสีขาวไปถึงสามส่วนในปริบตา เมื่อจ่ายคำตอบแทนเช่นนี้ร่างกายของเขาจึงพลันเลือนรางจน นิ้วมือทั้งคู่ของไปเสียวูณที่พุ่งทะลุผ่านคว่ำจับได้เพียงอากาศ

เสียงตูมดังหนึ่งครั้ง จุดที่คว่ำจับไปมีเสียงกรอบดังขึ้นราวกับได้บีบอากาศจนแตกละเอียด ร่างของกู่หยยาปรากฏกายอีกครั้งในจุดที่ห่างจากไปเสียวูณ เขากระอักเลือดสดออกมาหนึ่งคำ แม้แต่ใบหน้าก็ยังปรากฏริ้วรอยขึ้นมาบางส่วน

"ทำให้ข้าใช้วิชารักษาชีพหนึ่งครั้งได้! ไปเสียวูณ... ข้าถูกเจ้าเกิน!" กู่หยยาหอบหายใจ เจยหน้าจ้องไปเสียวูณเขม็ง ม่านตาไม่เพียงแต่ไม่หดตัว กลับยังเผยความปรารถนาในการต่อสู้อันดุเดือดยิ่งกว่าเดิมออกมา แต่ในใจตะลึงพริ้งเพริดอยู่นานแล้ว เขาไม่รู้ว่าสุดท้ายอีกฝ่ายใช้วิชาอาภินิหารอะไร ถึงได้ระเบิดพลังในการสู้รบที่เหนือล้ำกว่า ขึ้นหลอมปราดออกมาได้เพียงนี้

มุมปากไปเสียวูณมีเลือดสดไหลซึม เขายืนอยู่ตรงนั้น เวลานี้

ปรากฏเงาร่างออกมาให้เห็น หม้อใบใหญ่ด้านหลังแตกกระจายไปแล้ว
เสื้อหนังบนร่างก็ฉีกขาดไปไม่น้อย ตลอดทั้งร่างมองดูแล้วเหมือนเป็น
ปกติ แต่ลมหายใจของเขากลับถี่กระชั้นไม่เป็นจังหวะ

ทรงเล็บปีศาจห้านิ้วของอีกฝ่ายก่อนหน้านี้ แม้ไปเสี้ยวฉุนจะ
รับเอาไว้ได้แต่ก็สาหัสสากรรจ์เช่นกัน หากไม่ใช่เพราะผิวหนังคงกระพัน
ถึงขั้นหนังเงินเขาก็คงพ่ายแพ้ไปแล้ว

ที่น่าเสียดายก็คืออีกฝ่ายกลับหลบการโจมตีด้วยท่าไม้ตายของ
เขาไปได้

บทที่ 97

ข้าก็คืองานตำพั่ง!

ยามนี้ในสมองของลูกศิษย์รอบด้านต่างก็ส่งเสียงดังอื้ออึง มองคนทั้งสองบนแท่นประลองอย่างตื่นตะลึง ในใจของทุกคนล้วนมีคลื่นยักษ์ซัดโหมขึ้นมา

คนของฝั่งทิศใต้ตระหนักขึ้นอย่างฉับพลัน เข้าใจในที่สุดว่าเหตุใดไปเสียวจนถึงรอดชีวิตจากการต่อสู้กับเผ่าลัว่เงิน เหตุใดถึงได้เป็นศิษย์ผู้ทรงเกียรติ!

"ที่แท้...เขาก็แข็งแกร่งถึงเพียงนี้!" นี่คือการสะท้านสะเทือนหนึ่งเดียวในใจของลูกศิษย์ฝั่งทิศใต้ทุกคนขณะนี้

ส่วนในใจของฝั่งทิศเหนือทุกคนยามนี้ซบซ้อนจนถึงขีดสุด

บนระเบียง เหล่าผู้อาวุโสของสำนักหลังซี้ล้วนเผยสายตาประหลาดใจ พวกเขามองไปเสียวจน ในสมองมีภาพแสงสีเงินตลอดร่าง รวมถึงการโจมตีอันน่าตกตะลึงของเขาเมื่อครู่นี้ลอยขึ้นมา

"นั่นมันวิชาอมตะมิวงวายที่ถึงขั้นหนังเงินคงกระพันแล้ว!"

"การโจมตีสุดท้ายเมื่อครู่นี้คือ...ตรวนสลายลำคอ!"

"นี่ก็ไม่ถึงเลยว่วิชาอมตะมิวงวายที่แทบจะไม่มีใครฝึกได้กลับมี

ผู้ฝึกสำเร็จ! น่าเสียดาย แม่วิชาอมตะมืวงวายนี้จะมีหลานภาพไม่ธรรมดา
ความเป็นมาลึกลับ แต่ก็มีเพียงบทที่ไม่สมบูรณ์เท่านั้น..." ทุกคนสูด
ลมหายใจเข้าลึก แต่ละคนพากันออกความคิดเห็น

"อยากรู้กันว่าระหว่างพวกเขาสองคนใครจะได้เข้าสู่ทำเนียบผู้สืบทอด
ในอีกหลายปีให้หลัง!" เจ้าสำนักถอนหายใจเสียงเบา เขาเองก็รู้ว่าการ
รอคอยครั้งนี้ยาวไกลนัก การเข้าสู่ทำเนียบผู้สืบทอดนั้นยากลำบากเกินไป
คิดมาถึงตรงนี้เขาก็อดหันไปมองหลี่ชิงโหวไม่ได้

'เหยียบย่างเข้าสู่ช่วงสร้างลูกกลอนปราณทองได้ภายในร้อยยี่สิบปี
ก็จะได้เข้าสู่ทำเนียบผู้สืบทอด ในรุ่นของพวกเขา...มีเพียงหลี่ชิงโหว
เท่านั้นที่มีหวัง'

บนแท่นประลองยุทธ์ในเวลาเดียวกันนี้ มือขวาของกู่หย่าโบก
หนึ่งครั้ง แสงสีเขียวย่นหนึ่งลอยออกมาทันใดและกลายเป็นธงไม้
ขนาดใหญ่สีเขียวย่นหนึ่งเสา ถูกปักลงไปบนพื้นดินด้านหน้า

ส่วนตัวเขานั่งขัดสมาธิ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เผยให้เห็นความปรารถนา
ในการต่อสู้เต็มเปี่ยมในแววตา

"ไปเสียวุ่น เจ้าคู่ควรให้ข้าเปิดผนึก!"

"ผนึกชั้นแรก เปิด!" เขากล่าวต่อทันควัน มือขวาทำมุทราชี้ที่
กลางหน้าผากตนเอง เสียงตูมดังหนึ่งครั้ง ร่างกายของเขาสั่นเต็ม
เส้นสีดำนากมายผุดออกมาจากร่างอย่างบ้าคลั่งแล้วแผ่กระจายออกไป
รอบด้าน ร่างกายของเขาพลันพองขยายออกมาอีกหนึ่งเท่า ปราณที่
แข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิมระเบิดออกมา

ความแข็งแกร่งของปราณนี้ถือเป็นจุดสูงสุดแห่งขอบเขตพลัง
ชั้นหลอมปราณแล้ว

"นิ้วที่หก!"

"นิ้วที่แปด!"

"นิ้วที่ลืบ!" กุญหาคำรามเสียงต่ำ ระหว่างทำมุทราที่ชี้ไปยัง
ไปเสียวจน ถึงกับชั้ติดต่อกันห้านิ้ว ทุกนิ้วที่ชี้ไปล้วนมีพลังแข็งแกร่ง
ยิ่งกว่าก่อนหน้ามากมายนัก เวลานี้หน้าทั้งหมดออกมาใช้อย่างเต็มกำลัง
สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน กรงเล็บปีศาจจิ้งหรีดมาไว้ที่สิ้นสุดพุ่งลงมาจาก
ท้องฟ้า พลาสมาพริ้วไหว แม้จะอยู่ห่างออกไปไกลมากก็ยังมองเห็น
ได้ว่ามันกำลังทะยานเข้าหาไปเสียวจนพร้อมส่งเสียงดังครืนครืน

"นี่...นี่ยังเป็นวิชาของชั้นหลอมปรมาณูอีกหรือ นี่มันวิชาภินิหาร
ของชั้นสร้างฐานชัดๆ!"

"เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ข้าได้เห็นว่าลูกศิษย์ชั้นหลอมปรมาณูใช้วิชา
สะท้อนฟ้าขนาดนี้!"

"มีเพียงเคล็ดวิชาเท่านั้นถึงจะสามารถทำได้ ลืบล้มเหลวเคล็ดวิชาแห่ง
สำนักหลังที่เรา ชั้นเล็กของทุกวิชาล้วนฝึกสำเร็จได้ในพลังชั้นหลอมปรมาณู!"
ทุกคนที่อยู่รอบด้านล้วนลมหายใจสะดุด เผยความตะลึงพรึงเพริด

มานดาทั้งคู่ของไปเสียวจนหดตัว กุญหาในเวลานี้สร้างความ
กดดันมหาศาลให้เขา ยิ่งกว่าก่อนหน้า แต่ก็ยังเทียบการต่อสู้ครั้งสุดท้าย
กับประมุขน้อยแห่งเผ่าลั้วเงินไม่ได้

เพราะนี่ไม่ใช่การต่อสู้ตัดสินเป็นตาย แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ในตอนนั้น...ต้องตายกันไปข้าง!

แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น แม้จะไม่ใช่การต่อสู้เอาเป็นเอาตาย ไปเสียวจน
ก็ไม่อยากพ่ายแพ้ หากไม่มีโอกาสที่ว่าไปอย่าง ทว่าตอนนี้เมื่อมีโอกาสแล้ว
เขาก็อยากเป็นทีหนึ่ง!

ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงจอมปลอม แต่เพื่อให้ได้เห็นแววดาบลาบปลื้มใจ
จากหลีซิงโหวยามมองมายังตน

เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว!

เส้นเลือดฝอยปรากฏขึ้นในดวงตาของไปเสียวจน เขาสะบัดแขนเสื้อ

หนึ่งครั้ง เมื่อทำมูทราพลังวิญญาณในร่างกายพลันแผ่ขยายออกตามด้วยการปรากฏขึ้นของกระถางสีม่วง หนึ่งใบ สามใบ...ห้าใบ!

พริบตาเดียวกระถางสีม่วงห้าใบที่ปรากฏออกมาก็พุ่งเข้าปะทะกับกรงเล็บปีศาจทั้งห้าโดยรอบ เวลาเดียวกันกระป๋องของเขาพลันลอยออกมา แปรสภาพเป็นเส้นสีทองเส้นหนึ่งซึ่งเห็นได้รางๆ ว่ามีร่างของวิหคทองอยู่ภายใน เปล่งเสียงร้องแหลมและโชนทะยานเข้าหาภูเขา!

ส่วนร่างของไป่เสี่ยวฉุนก็พุ่งออกไปในเวลาเช่นเดียวกัน เขาไม่สนใจกรงเล็บทั้งห้านั้น แต่เร่งความเร็วพุ่งเข้าหาภูเขาเต็มกำลัง

เสียงตุมตามดังไปทั่วในชั่วพริบตา เมื่อกระถางสีม่วงทั้งห้ากระแทกเข้ากับกรงเล็บปีศาจทั้งห้าก็ลั่นสลายหายไปทั้งหมด กรงเล็บปีศาจทั้งห้าก็เลือนรางลงเล็กน้อยเช่นกัน พลังที่แผ่ออกมาลดหายไปเกือบครึ่ง แต่ความเร็วยังคงเดิม ครู่เดียวก็ไล่ตามไปเสี่ยวฉุนทันแล้วพุ่งเข้ากระแทก รอบกายไป่เสี่ยวฉุนมีเสียงนกระเรียนร้องดังขึ้นทันที

ไล่เส้นเห่อพลันปรากฏขึ้นและแปรเป็นกระเรียนเซียนใหญ่ยักษ์ตัวหนึ่ง ปกคลุมร่างของไป่เสี่ยวฉุนไว้ภายใน กรงเล็บปีศาจทั้งห้ากระแทกเข้ากับกระเรียนเซียนเกิดเป็นเสียงกึกก้องกัมปนาท เมื่อเสียงเบรียะๆ ดังสะท้อน กรงเล็บปีศาจทั้งห้ายังหม่นแสงลง ทั้งยังปรากฏรอยร้าว แต่กระเรียนเซียนเองก็เปล่งเสียงร้องหนึ่งที่แล้วสลายไปในทันที กลับเข้าไปอยู่ในโล่เล็ก ไม่อาจสกัดกันต่อได้อีก

เมื่อไม่มีสิ่งกีดขวางกรงเล็บปีศาจทั้งห้าจึงกระแทกลงบนร่างของไป่เสี่ยวฉุนโดยตรง แต่พริบตาที่ปะทะกันนั้นเอง แสงสีดำตลอดร่างของไป่เสี่ยวฉุนก็เปล่งวาบและขยายปกคลุมไปทั่วร่าง เป็นวัตถุป้องกันตัวที่หลี่ชิงโหมมอบให้เขานั่นเอง

กรงเล็บปีศาจทั้งห้านั้นเมื่อกระทบเข้ากับแสงสีดำ ในที่สุดก็มีอาจ

ยืนหยัดได้อีกต่อไป สงเสียงดังสนั่นราวจะดับแก้วหูและแตกสลายไปทั้งหมด ไปเสียวณกระอักเลือดออกมาหนึ่งคำ แสงสีดำที่ปกคลุมอยู่ทั่วร่างหายไป แต่นอกจากกระอักเลือดแล้วเขาก็ไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ นัยน์ตาเปล่งประกายวาว ตามกระบี่จิ้งจอกเข้าไปใกล้กุ้ยหยานในรัศมีห่าจิ้ง

ส่วนกระบี่จิ้งจอกยิ่งเร็วกว่า อยู่ห่างจากกุ้ยหยานไม่ถึงหนึ่งจั้ง

กุ้ยหยานหน้าเปลี่ยนสี จับธงไม้สี่เหลี่ยมเบื้องหน้าเอาไว้ ในตอนที่กระโดดพุ่งขึ้นนั้นกระบี่จิ้งจอกก็พุ่งเฉียดไหล่ไปพร้อมเสียงคำราม แม้เขาจะพอกล่อมแก้มหลบไปได้ แต่ก็ยังถูกกรีดเอาเนื้อออกจนเป็นรอยแผลหนึ่งรอย เลือดสดไหลทะลัก กุ้ยหยานไม่สนใจความเจ็บปวด ธงในมือพลันโบกสะบัด เส้นผมแผ่สยายออก นัยน์ตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย

"ฉีกชั้นที่สอง เปิด!"

"สับ... ภูตผีตระเวนราตรี!" ธงไม้สี่เหลี่ยมในมือเขาโบกสะบัดอย่างรุนแรง จากนั้นก็มีเสียงคำรามแหบแห้งนำหวาดผวาดังลอยมาจากข้างในธงผืนนี้ ทันใดนั้นมือผีสองข้างที่มีเกล็ดขึ้นเต็มไปหมดก็ยื่นออกมาฉีกกระชากผืนธงออก ศีรษะผีคู่ร้ายซึ่งมีเขาข้างเดียวมุดลอดออกมา เบื้องหลังมันยังมีผีร้ายที่ผิวหนังตลอดร่างเป็นสีเขียวซ้ำตามออกมาด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

แม้แต่นท้องฟ้าในเวลานี้ก็ยังคงดูเหมือนจะมีดครี้มลง เมฆทะมึนก้อนหนึ่งเข้าบดบังดวงอาทิตย์ ทำให้แสงบนแท่นประลองยุทธ์สลัวลงราวกับเป็นเวลากลางคืน

ผีร้ายพากันเดินขบวนออกมาจากผืนธงถึงสิบตน แต่ละตนระเบิดพลังหลอมปราณชั้นสมบุรณ์และโจนทะยานเข้าหาไปเสียวณ ไปเสียวณหน้าถอดสี ออกลั่นขวัญแขวน ต่อให้เขาจะร้ายกาจเพียงใดก็ไม่อาจเผชิญหน้ากับผีร้ายสิบตนที่มีพลังชั้นสมบุรณ์ในเวลาเดียวกันได้

เวลานี้กู่หย่าเองก็คลายใจลงมาได้บ้าง ผนังชั้นที่สองของเขา
ไม่อาจเปิดออกนานเกินไปได้ เวลานี้เมื่อเห็นว่าผีร้ายทั้งสิบล้วนปรากฏตัว
ออกมา เขาก็รู้ว่าครั้งนี้ตนต้องชนะอย่างแน่นอน

เขามองไปเสียวูฉวนผ่านหลังผีร้ายทั้งสิบตนด้วยสายตาเย็นชา
นัยน์ตาฉายประกายอีกheim

การต่อสู้ด้วยคาถาของทั้งสองคนในครั้งนี้อาจมั่งกรต่อสู้กับพยัคฆ์ร้าย
ทำให้ผู้ชมส่งเสียงร้องอย่างตลกตะลึงออกมาต่อเนื่อง เวลานี้ทุกคน
ต่างได้เห็นถึงความแข็งแกร่งของกู่หย่า ผังทิศเหนือพากันอีกheim
ส่วนทางฝั่งทิศใต้ก็เริ่มร้อนใจกันขึ้นมา

ร่างของไปเสียวูฉวนถอยร่นอย่างต่อเนื่อง ผีร้ายสิบตนที่เข้ามา
พัวพันด้วยนั้นแต่ละตนล้วนมีพลังบำเพ็ญแข็งแกร่ง เสียงตูมตาม
ดังสนั่นหวั่นไหว ต่อให้เขามีกระบี่จินอู๋คอยสกัดกั้นให้ก็ไม่อาจสลัดหลุดได้

"สิบภูตผีตระเวนราตรี..." ในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ไปเสียวูฉวนพลัน
เงยหน้ามองกลุ่มเมฆทะมึนที่แผ่ปกคลุมทั่วฟ้าจนทำให้แท่นประลองยุทธ์
ราวกับอยู่ในยามค่ำคืน ดวงตาก็เปล่งประกาย มือขวาทำมุทราชี้ไป
กระบี่จินอู๋พลันทะยานดิ่งขึ้นไปยังชั้นเมฆทันทีคล้ายต้องการขับไล่เมฆหมอก
กลุ่มนี้ออกไป ไม่ให้แท่นประลองยุทธ์มีมิติมืดเงาเช่นรัตติกาลอีก

กู่หย่าขมวดคิ้ว ไปเสียวูฉวนตั้งตัวได้รวดเร็วยิ่ง แม้ว่ามีชาวภินิหารนี้
ของเขาจะแข็งแกร่ง แต่จะมีอำนาจสูงสุดก็ต่อเมื่อใช้ในยามราตรี
หากใช้ในยามค่ำคืนจะไร้ช่องโหว่ใดๆ แต่หากเป็นยามกลางวัน...ย่อมมี
ช่องโหว่ เว้นเสียแต่จะสำเร็จชั้นร้อยภูตบังฟ้าแล้วเท่านั้นจึงจะทำได้
สมบูรณ์

เมฆหมอกเหล่านี้ไม่ใช่เมฆหมอกปกติ มีเพียงอาวุธที่ผ่านการ
หลอมพลังจิตเท่านั้นถึงจะพิชิตได้ อีกทั้งจะถูกดูดเข้าไปข้างใน ต่อให้
ไปเสียวูฉวนผู้นี้หาช่องโหว่พบ แต่ด้วยพลังของเขาในตอนนั้นก็ไมอาจ

ฝ่าออกมาได้! กุญหยาหัวเราะเย็นชาอยู่ในใจ

เวลานั้นเองเสียงตุ้มตามก็ดังออกมา กระป๋องเงินพุ่งเข้าไปในกลุ่มเมฆหมอกโดยตรงและเปล่งแสงสว่างวาบหนึ่งครั้ง ทำให้เมฆหมอกจางลงได้เล็กน้อย แต่เมฆหมอกกลุ่มนี้ช่างประหลาดนัก กลับดูดกระป๋องเข้าไปไว้ด้านใน ทำให้ไม่สามารถโจมตีช่องโหว่ต่อไปได้อีก

ไปเสียจนร้อนใจ ขณะถอยร่นก็หยิบกระป๋องที่ผ่านการหลอมพลังจิตแล้วสองครั้งออกมาอีกหนึ่งเล่ม จัดการควบคุมแล้วขว้างตรงไปยังกลุ่มเมฆ เสียงตุ้มดังสนั่น กลุ่มเมฆจางลงอีกเล็กน้อย แต่กระป๋องก็ยังคงถูกดูดไว้ด้านในเช่นเดิม

แต่ทางฝ่ายกุญหายากลับมองด้วยความอึ้งงัน

อาวุธวิเศษที่ผ่านการหลอมพลังจิตแล้วอีกเล่ม...

ยังไม่ทันที่กุญหายาจะตั้งตัวได้ทัน เมื่อไปเสียจนพบว่าวิธีนี้ได้ผลก็นำกระป๋องเงินเจ็ดแปดเล่มออกมาในคราวเดียว ก่อนจะบังคับทั้งหมดให้ทะยานขึ้นฟ้า กระป๋องสี่เล่มในนั้นล้วนผ่านการหลอมพลังจิตสองครั้ง พลันกะพริบแสงสีเงินวูบวาบแล้วพุ่งขึ้นไปยังชั้นเมฆโดยพร้อมเพรียงกัน กระป๋องที่ไม่ได้หลอมพลังจิตใช้ไม่ได้ผล แต่กระป๋องที่หลอมพลังจิตแล้วสี่เล่มกลับทำให้ชั้นเมฆส่งเสียงดังครืนครื้นและยิ่งบางลงกว่าเดิมจนแสงอาทิตย์ถึงชั้นลอดผ่านมาได้ ทำให้ผีร้ายทั้งสิบตนนั้นเปล่งเสียงร้องโหยหวน รีบหลบเลี่ยง

ดวงตาของกุญยาแทบจะถลนออกมานอกบ่า แม้แต่เขาที่เยือกเย็นควบคุมตัวเองได้ดีก็ยังคงเปล่งเสียงร้องตกตะลึงออกมา

"นี่...เยอะเพี้ยนนี้เสียจริง! สมควรตาย เขามีมากที่สุดก็แค่นี้แหละ!"

ไม่เพียงแต่กุญยาเท่านั้นที่เป็นเช่นนั้น ศิษย์ฝ่ายนอกของทั้งสองฝั่งต่างก็เบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อและพากันเปล่งเสียงร้องตกตะลึง

"สวรรค์! โฉนเจ้าไปเสียจนถึงมีของหลอมพลังจิตเยอะเพี้ยนนี้!"

"ลูกศิษย์ก็คนๆ กว่าจะมีได้สักเล่มก็ยากลำบากยิ่งนัก แต่เขา... กลับมีเยอะถึงเพียงนี้ ผู้ใดหลอมมาให้เขา?"

ขณะที่กลุ่มคนส่งเสียงร้องอย่างตื่นตะลึง จางต้าฟ่งเองก็อยู่ในกลุ่มคนของฝั่งทิศใต้เช่นกัน เพียงแต่อยู่ค่อนไปทางข้างหลัง ก่อนหน้านี้นั้นตอนที่ให้ร้องยินตีให้ไปเสียวณุน เพราะที่นี้มีคนมากเกินไป จึงไม่มีผู้ใดให้ความสนใจเขา

แต่ในเวลานี้ เมื่อได้เห็นกระบี่บินเหล่านั้นของไปเสียวณุน จางต้าฟ่งก็พลันเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าโอหัง ในใจยิ่งรู้สึกภาคภูมิใจ

"ของพวกนี้ ข้าจางต้าฟ่งล้วนเป็นคนหลอมให้!"

ขณะที่กู่หยาศึกคิดว่าไปเสียวณุนไม่มีสิ่งของที่ผ่านการหลอมพลังจิตอีกแล้วนั่นเอง ไปเสียวณุนก็ตกใจระคนดีใจขึ้นมาโดยพลัน ด้วยพบว่าวัตถุที่หลอมพลังจิตสามารถพิชิตกลุ่มเมฆได้ จึงหัวเราะว่าเสียงดังขึ้นมา

เขาหยิบกระบี่บินออกมาอีกสองเล่ม แสงสีเงินเปล่งวาบ ยังคงเป็นอาวุธที่ผ่านการหลอมพลังจิตแล้วเช่นเดิม กระบี่ทั้งสองทะยานสูงขึ้นเมฆ

"เป็นไปไม่ได้!" กู่หยาศึกใจจันร้องเสียงหลง

เสียงตูมดังหนึ่งครั้ง กลุ่มเมฆบนท้องฟ้าพลันถูกกระบี่บินที่ผ่านการหลอมพลังจิตแปดเล่มโจมตี เมื่อไม่อาจต้านทานได้อีกต่อไปก็สลายตัวทันใด ทำให้แสงอาทิตย์ส่องลงมาได้ ฝักร้ายสิบตนนั้นร้องโหยวนอย่างเจ็บปวด ถอยกรูดกลับเข้าไปในธงอย่างพร้อมเพรียงกัน ไม่กล้าปรากฏตัวขึ้นอีก

เวลานี้เองไปเสียวณุนก็หัวเราะดังลั่น พุ่งดิ่งเข้าหากู่หยาศึกโดยพลัน รวมพลังตรวนสลายลำคอมาไว้บนนิ้วทั้งสองอีกครั้ง แสงสีเงินเปล่งวาบ สีหน้ากู่หยาศึกบิดเบี้ยวอย่างถึงที่สุด ขณะกำลังจะโจมตีกลับก็พลัน

กระอักเลือดสดออกมาเสียก่อน ร่างกายสั่นเทา ผลข้างเคียงจากการเปิดฝักขั้วที่สองปรากฏขึ้นในที่สุด ดวงตาเขาเผยความไม่พอใจ ร่างกายทรุดอย่างรวดเร็ว

"ยอมแพ้!" เขากัดฟันเอ่ยปาก ด้วยรู้ว่าสภาพของตนเองในตอนนี้อยู่ในจุดต่อสู้อย่างไรเสียแล้ว แต่ในใจเขาไม่ยอมแพ้ เมื่อครุ่นนึกไปเสียแล้ว ไม่มีอาวุธหลอมพลังจิตมากมายเช่นนั้น ผู้ชนะย่อมเป็นเขาอย่างแน่นอนหรือไม่หากตอนนี้เป็นตอนกลางคืน เขาก็สามารถชนะได้แน่นอนเช่นกัน!

ปริศนาที่เขายอมแพ้นั้นเอง ทุกคนของฝั่งทิศใต้หลังจากตกตะลึงก็ตื่นตื่นขึ้นมาทันควัน เสียงคนจำนวนนับไม่ถ้วนโห่ร้องดังเซ็งแซ่

"ชนะแล้ว ฝั่งทิศใต้ของพวกเราชนะแล้ว!"

"ฮ่าๆ พวกเราได้ทีหนึ่ง สามอันดับแรกพวกเราติดถึงสองคน!"

"ลบล้างความอับยศ อาจารย์อาไปไว้พ่าย!" เสียงผู้ร้องยินดีจากฝั่งทิศใต้ดังสะเทือนฟ้าดิน แต่ทุกคนของฝั่งทิศเหนือกลับรู้สึกขมขื่นปากกันเงิบงัน พวกเขาเองก็มองออกเช่นกัน ไม่ใช่ว่าถ่วงหยาไม่แข็งแกร่งแต่เพราะไปเสียแล้ว...มีอาวุธมากเกินไป

"ไปเสียแล้ว เหตุใดเจ้าถึงได้มีอาวุธหลอมพลังจิตเยอะถึงเพียงนี้!" ถ่วงหยาจ้องไปเสียแล้วเขม็ง เขาต้องการรู้สาเหตุที่ทำให้ตัวเองแพ้

"จางต้าฟ่งศิษย์พี่ข้า คือผู้ที่แพ้...ไม่ใช่สิ คือผู้มีพรสวรรค์ในการหลอมพลังจิตที่หาได้ยากยิ่งในรอบหมื่นปี อาวุธของข้าล้วนเป็นเขาหลอมให้ ถ้าจะโทษก็โทษที่เจ้าไม่มีศิษย์พี่ผู้มากพรสวรรค์ในการหลอมพลังจิตเถอะ" ไปเสียแล้วเอ่ยปากด้วยความลำพองใจ ทุกคนของฝั่งทิศใต้พลันตื่นตะลึงกันทันที โดยเฉพาะคนจากเขาจื่อต้งที่ยิ่งฮือฮาเสียงดัง

"จางต้าฟ่ง? คนที่เก่งราวกับเทพเยี่ยงนี้เป็นใครกันแน่"

"จางต้าฟ่ง เขา...เขาอยู่เขาจื่อต้งของเรานี้นา!"

"เขาเป็นศิษย์ของปรมาจารย์ใหญ่...สวรค์ ปกติเขาเก็บเนื้อเก็บตัวมาก คิดไม่ถึงว่าจะเก่งกาจถึงเพียงนี้!"

จางต้าฟิงอีกheim กระโดดผลองขึ้นพลางเงยหน้าตะเบ็งเสียงคำรามขึ้นฟ้า

"ข้าก็คือจางต้าฟิง! กระบี่บินทุกเล่มของไป่เสี่ยวฉุนเป็นข้าหลอมให้ทั้งหมด!" เขาตื่นเต้นเกินจะเปรียบ คำรามก้องไปทั่วทุกทิศ แม้แต่พวกเจ้าสำนักที่อยู่บนแท่นยกก็ยังหันไปมองอย่างแปลกใจ

ขณะที่ทุกคนกำลังฮือฮา กันเกรียวกราวนั่นเอง ไป่เสี่ยวฉุนขยิบตาแล้วขีดหน้าขึ้น สะบัดแขนเสื้อหนึ่งครั้ง แสดงท่าทางของยอดฝีมือผู้ไร้เทียมทานและหมุนกายเดินลงจากแท่นประลองยุทธ์

"เฮ้อ ชีวิตคนช่างน่าเบื่อ ข้าไป่เสี่ยวฉุนแค่ตืดนิ้ว ศิษย์แห่งความภาคภูมิใจทุกคนของศึกศิษย์แห่งความภาคภูมิใจก็สิ้นราพณาสุร..."

บทที่ 98

คัมภีร์มังกรข้างสารแปลงสมุทร

ศิษย์แห่งความภาคภูมิใจครั้งนี้ทำให้ความปรารถนาของจางต้าฟ่งกลายเป็นจริง...ถึงขั้นที่แม้แต่ตอนพวกเจ้าสำนักมองไปยังจางต้าฟ่งก็ยังประหลาดใจ โดยเฉพาะเจ้าสำนักที่หลังจากมองไปยังจางต้าฟ่งร่างกายก็สะท้อนขึ้นวูบหนึ่ง

"พลังจิต!" สีหน้าเขาจริงจัง เมื่อพูดออกมาผู้อาวุโสและเหล่าปรมาจารย์ใหญ่รอบข้างล้วนอึ้งงัน หลังจากมองดูให้ดีดวงตาก็ก็นิ่งเปลี่ยนไป

สวี่เม่ยเซียงพาหลี่วี่เทียนหายไปรักษาตัวยังไม่กลับมา มิเช่นนั้นเวลานี้นางคงต้องแปลกใจมากเป็นแน่

"ต้าฟ่งเด็กคนนี้ได้ถูกศิษย์น้องหญิงเม่ยเซียงพาขึ้นเขามาตั้งแต่ยังเยาว์วันนี้ในที่สุดก็มองเห็นอนาคตได้เสียที หลอมพลังจิตต้องปลุกฝังจิตจิตแข็งแกร่งพลังจิตก็แข็งแกร่ง วันหน้าต้องปลุกฝังอบรมเด็กคนนี้เป็นอย่างหนัก!" เจ้าสำนักปลื้มปิติ เอ่ยปากเนิบช้า

"พูดถึงแล้ว นางหนูซึ่งโหรนั้นก็ไม่ว่า แม้จะสู้เทียนโยวไม่ได้ แต่ก็เห็นว่ามิวาสนา นางมีชะตาต้องกับกระปี่ผู้ซาน (พิทักษ์ขุนเขา) ของ

เขาชิงเฟิงเรา ตอนนี้นำกำลังทำความเข้าใจและตระหนักรู้ถึงมันอยู่ในถ้ำ
ของเขาชิงเฟิง หากสำเร็จ ไม่นานข้างหน้าเขาชิงเฟิงของข้าก็จะได้มี
ผู้พิทักษ์กระปิ่วเศษเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน!" ปรมจารย์ใหญ่เขาชิงเฟิง
กล่าวด้วยรอยยิ้มน้อยๆ

ที่แท่นประลองยุทธ์เบื้องล่าง ขณะที่ฝั่งทิศใต้ส่งเสียงให้ร้องอย่าง
มีความสุข ฝั่งทิศเหนือกลับเงียบงัน ศิษย์แห่งความภาคภูมิใจครั้งนี้
สิ้นสุดลงแล้ว เจ้าสำนักประกาศผลการประลอง

ไปเสียวนุ่นได้ครอบครองอันดับหนึ่งของศิษย์แห่งความภาคภูมิใจ
ฝ่ายนอกฝั่งเหนือได้! ใช้ฐานะเช่นนี้เลื่อนขั้นเข้าเป็นศิษย์ฝ่ายใน!

ของรางวัลคือได้สิทธิ์เลือกของวิเศษสำหรับชั้นหลอมปราณจาก
หอเทียนเจียวแห่งเขาจิ้งเต่าได้หนึ่งชิ้น!

นอกจากนั้นยังได้รับรางวัลเป็นโอกาสในการเข้าไปในเขตสี่ลับ
แห่งสำนักหลังซีเพื่อตระหนักได้ถึงวิชาอภินิหารหนึ่งครั้ง! เพียงแต่
โอกาสที่วานี้หากนำมาใช้ตอนอยู่ชั้นหลอมปราณก็ออกจะสิ้นเปลืองไป
สักหน่อย ลูกศิษย์ผู้สามารถว่าอันดับหนึ่งมาได้ย่อมฝึกได้ถึงขั้นสร้างฐาน
และหากนำโอกาสนี้ไปใช้ในช่วงขั้นสร้างฐาน ผลสำเร็จในการทำสมาธิ
และตระหนักรู้ถึงจะดีที่สุด

สุดท้ายยังได้ศิลาวิเศษหนึ่งหมื่นก้อนเป็นรางวัลด้วย!

จากนั้นเจิ้งหยวนตงก็มอบรางวัลแด่ลูกศิษย์สิบอันดับแรก
ให้สมญาเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจ เลื่อนขั้นเป็นศิษย์ฝ่ายใน
หลังจากนั้นทุกคนถึงได้ค่อยๆ แยกย้ายกันไป

ฝั่งทิศเหนือเศร้าซึม ฝั่งทิศใต้ฮึกเหิม ศิษย์แห่งความภาคภูมิใจ
เหล่านั้นในใจก็ยิ่งรู้สึกยุ่งเหยิง กุญแจจอมมองแผ่นหลังของไปเสียวนุ่นเขม็ง
สุดลมหายใจเข้าลึก ยังคงไม่ยินยอมเช่นเดิม แล้วหมุนกายจากไป

ส่วนศิษย์แห่งความภาคภูมิใจคนอื่นๆ ของฝั่งทิศเหนือ พี่น้อง

กงซุนก็กำหมัดแน่นเช่นกัน สวีซิงเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน พวกเขาล้วนตัดสินใจว่าเมื่อกลับเขาไปจะกักตนทันที!

ส่วนฝั่งทิศใต้โจวซิงฉีก็รู้สึกว่ามันไม่เหมือนความจริงเท่าไรนัก ครั้นมองไปยังไปเสี่ยวฉวนสีหน้าของนางก็เผยความงุนงงเล็กน้อย ทว่าเมื่อเทียบกับนาง ผู้ที่คิดว่าทั้งหมดนี้ยังไม่ใช่เรื่องจริงก็คือซังกวนเทียนไยว

ความมีดমনปกคลุมเขาไปทั้งร่าง รอบด้านแทบไม่มีผู้ใดมองเขา การลอบโจมตีก่อนของเขาได้ทั้งความอัปยศอย่างหนึ่งไว้ในใจของทุกคน ในฝั่งทิศใต้ไปตลอดกาล

ซังกวนเทียนไยวหัวเราะสมเพศตนเองที่หนึ่งก่อนกำหมัดแน่น

นี่เพิ่งจะขึ้นหลอมปราณเท่านั้น สร้างฐาน...ข้าจะต้องเป็นคนแรกที่ถึงขั้นสร้างฐานให้ได้ อยู่เหนือไปเสี่ยวฉวน อยู่เหนือกู่ย๋หย่า! ซังกวนเทียนไยวยึดการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ไว้มั่น แฉ่งใจเย็นหยัดในความตระหนงของตน กลายร่างเป็นรังเส้นยาวจากไปไกล

ไม่นานกลุ่มคนก็สลายตัวกันไปหมด แม้ว่าศึกศิษย์แห่งความภาคภูมิใจจะสิ้นสุดลง แต่ผลกระทบที่เกิดจากศึกศิษย์แห่งความภาคภูมิใจครั้งนี้กลับเพิ่งเริ่มต้นขึ้น

นับแต่นั้นมาชื่อของไปเสี่ยวฉวนก็ได้เลื่องลือไปทั่วฝั่งเหนือได้ โดยเฉพาะฝั่งทิศเหนือ ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักชื่อของเขา...แต่ชื่อของเขา กลับกลายเป็นสิ่งต้องห้าม!

นั่นคือศัตรูร่วมของฝั่งทิศเหนือ คือคนไร้ยางอายที่สร้างความอัปยศให้ฝั่งทิศเหนือ!

โดยเฉพาะเป่ยหานเลี่ยนที่หลังจากถูกอาจารย์พากลับเขาก็เข้ากักตนทันที ไม่มีหน้าไปพบผู้ใด ส่วนสุนัขใหญ่ตัวนั้นก็ถูกเขาตัดพันธสัญญา และทิ้งไว้ในฝั่งทิศเหนือ ละทิ้งสิทธิ์ในการครอบครองไป

แม้ว่าสัตว์หรือสุรย่ำราตรีตัวนี้จะไม่ธรรมดา แต่กลับไม่มีใครกล้า

เข้าควบคุม ทำให้สุนัขใหญ่ตัวนั้นแทบจะกลายเป็นสุนัขเร่ร่อน บนเขา
ทั้งสี่ของฝั่งทิศเหนืออีกพอได้เห็นร่างของมันบ้างในบางครั้ง...

ลูกศิษย์ฝั่งทิศเหนือจำนวนมากล้วนฝึกบำเพ็ญเพียรกันอย่างบ้าคลั่ง
แต่ละคนล้วนข้มกลั้นโทสะ พวกเขาสบายใจว่าสักวันจะเข้าไปเสี่ยวฉุนจ่าย
ค่าตอบแทนอย่างสาสม ใช้เลือดล้างความอัปยศ!

ทางฝั่งทิศเหนือถึงขั้นมีการจัดตั้งกลุ่มหนึ่งขึ้นมา ชื่อว่า 'พันธมิตร
กำจัดฉุน' ภารกิจของกลุ่มก็คือกำจัดไปเสี่ยวฉุน!

ส่วนชื่อเสียงของจางต้าฟ่งเองก็ซบเซาหายไปไกลเพราะศึกศิษย์
แห่งความภาคภูมิใจครั้งนี้ เนื่องจากอาวุธวิเศษหลอมพลังจิตเจ็ดแปดเล่ม
ในการประลองครั้งสุดท้ายของไปเสี่ยวฉุนและกู่หยานันได้สะท้อนสะท้อน
จิตใจทุกคนอย่างแท้จริง

จางต้าฟ่งจึงกลายเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจคนใหม่ของเขา
เขาจัดตั้ง คนนับไม่ถ้วนพากันไปเยี่ยมเยียน หวังจะได้รับมิตรภาพ
จากเขา ให้เขาช่วยหลอมพลังจิตให้

จางต้าฟ่งภาคภูมิใจอย่างยิ่ง แต่กลับสำรวมมากขึ้น ไม่ได้หลอม
พลังจิตให้ทุกคน ยิ่งเขาเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งได้รับความสนใจมากขึ้น แม้แต่
สวีเมย์เซียงเองหลังจากเรียกจางต้าฟ่งไปสอบถามอย่างละเอียดแล้วก็
รู้สึกถึงบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนางสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึง
พลังจิตในตัวของจางต้าฟ่ง!

สุดท้ายจึงสั่งห้ามอย่างเข้มงวดไม่ให้จางต้าฟ่งหลอมพลังจิตให้
ผู้อื่น กำชับว่านอกเสียจากอาวุธที่หลอมพลังจิตให้ไปเสี่ยวฉุนห้าครั้งแล้ว
ก็ห้ามหลอมให้คนอื่นเด็ดขาด

เรื่องนี้แม้จางต้าฟ่งจะสงสัย แต่ก็พยักหน้าตอบรับ

การหลอมพลังจิตเป็นเรื่องลึกลับที่สุด บางทีระหว่างเด็กไปเสี่ยวฉุน
คนนั้นกับจางต้าฟ่งอาจมีความเชื่อมโยงลึกซึ้งบางอย่างอยู่...ต้องประดับ

ประกอบส่งเสริมกันและกันถึงจะสำเร็จได้ สวีไม่เยี่ยงมองจางต้าฟ่ง ดูเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างแต่ไม่ได้ชักใช้อย่างละเอียด จุดมุ่งหมายของสำนักหลังสี่คือลูกศิษย์ทุกคนล้วนมีโชควาสนาเป็นของตัวเอง ห้ามละโมภ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดต่อกฎหลักของสำนัก ต้องถูกลงโทษสถานหนัก อีกทั้งฐานะของไป่เสี่ยวฉุนก็ไม่ธรรมดา ต่อให้เป็นนางก็ไม่มีสิทธิ์ไปบีบบังคับได้ตามใจชอบ

สำนักหลังสี่รุ่งโรจน์มานับหมื่นปีและแข็งแกร่งยิ่งขึ้นได้ทุกวัน ก็เพราะมีกฎเหล็กข้อนี้เป็นส่วนสำคัญ

หลายวันต่อมาเมื่อไป่เสี่ยวฉุนได้รับอาภรณ์และป้ายคำสั่งของศิษย์ฝ่ายใน เขาก็เก็บสัมภาระไปจากเรือนที่อยู่มาหลายปีภายใต้การนำของผู้เฒ่าสวีที่รับผิดชอบฝ่ายในของเขาเซียงอว้น

ศิษย์ฝ่ายในนั้นจะได้อาศัยอยู่ในถ้ำบำเพ็ญที่มีพลังวิญญาณเข้มข้นกว่า!

ถ้ำบำเพ็ญที่ว่าก็คือสถานที่พิเศษซึ่งราวกับถ้ำสวรรค์ด้านในเฝืออบด้วยพลังฟ้าดิน ในฐานะผู้ชนะศึกศิษย์แห่งความภาคภูมิใจไป่เสี่ยวฉุนจึงสามารถเลือกถ้ำได้ตามใจชอบ แน่แน่นอนว่าเขาย่อมเลือกถ้ำที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งด้านหลังเขาเซียงอว้นซึ่งตั้งอยู่สุดปลายทางที่มีชันบันไดเล็กๆ เป็นถ้ำที่เงียบสงบแต่กลับมีพลังวิญญาณเข้มข้น

ในถ้ำมีห้องผนังศิลาอยู่ห้าห้อง บนเพดานแต่ละห้องมีแสงจากไข่มุกราดริสสองสว่าง ยิ่งไปกว่านั้นตรงตำแหน่งห้องโถงใหญ่ยังมีตาน้ำพุอยู่ น้ำพุนั้นผุดขึ้นปุดๆ กลายเป็นทะเลสาบน้ำพุร้อนเล็กๆ ขนาดหลายสิบจั้ง ในน้ำมีปลาหลายตัวที่ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมเช่นนี้ได้กำลังแหวกว่ายไปมา

ตลอดทั้งถ้ำบำเพ็ญแม้ว่าจะดูธรรมดา แต่กลับมีลมพัดเข้าออก

ได้สะดวก มีห้องหลอมโอสถ ห้องกักตน เขตพิพิเศษ เขตฝึกวิชาครบครัน

ยิ่งกว่านั้นยังมีหุ่นเชิดพลังบำเพ็ญเทียบเคียงกับพลังหลอมปรารถนา
ชั้นห้าสองตัวคอยรับผิดชอบดูแลความเป็นอยู่ของไปเสี่ยวฉุน ห้องผนังสีลา
ทุกห้องในถ้ำล้วนฝังค่ายกลไว้ หากเปิดใช้ค่ายกลในห้องใดห้องหนึ่งจะมี
ภาพลวงของห้องฟ้าฉายขึ้นบนเพดานหิน ตอนกลางคืนสามารถมองเห็น
หมู่ดาวดำนอกได้ ตลอดทั้งถ้ำยังมีค่ายกลใหญ่อีกค่ายหนึ่ง เมื่อเปิดใช้
ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญเพียรขั้นสร้างฐานขั้นต้นก็ยังไม่สามารถทำลายได้ง่ายๆ

ถ้ำแห่งนี้อาจให้มอบให้ผู้บำเพ็ญเพียรขั้นสร้างฐานก็ยังไม่เหลือเพื่อ
เป็นถ้ำบำเพ็ญที่ดีที่สุดถ้ำหนึ่งจากทั่วทั้งเขาเซียงอวิน

ไปเสี่ยวฉุนมองดูอย่างพึงพอใจถึงขีดสุด ทั้งตกตะลึงและดีใจ
เมื่อเทียบกับที่นี้แล้วเขารู้สึกว่าเรือนที่ตนอาศัยอยู่ก่อนหน้านี้ช่างเรียบง่าย
มากเหลือเกิน เขาส่งผู้เฒ่าสวี่กลับด้วยความดีใจ ก่อนจากไปผู้เฒ่าสวี่
กำชับให้ไปเสี่ยวฉุนไปที่หวิเศษฝ่ายในเพื่อเลือกวิชายุทธ์หนึ่งวิชาที่
เหลือซึ่งโหวเป็นผู้กำหนดให้ แล้วจึงค่อยจากไป

เมื่อไปเสี่ยวฉุนเห็นว่าผู้เฒ่าสวี่จากไปแล้วก็รีบเปลี่ยนผ้าออกและ
กระโดดลงไปในบ่อน้ำพุทันที ส่งเสียงแห่งความผ่อนคลายออกมา
โดยเฉพาะเมื่อปลาตัวเล็กๆ เหล่านั้นว่ายเข้ามาตอดเบาๆ รอบกาย
ความรู้สึกนั้นทำให้ไปเสี่ยวฉุนรู้สึกว่าชีวิตนี้ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

"น่าเสียดายที่ตู้หลังเพยไม่อยู่ในสำนัก ไม่เช่นนั้นหากได้มาแช่ตัว
ในนี้ด้วยกันคงจะดียิ่งนัก" ไปเสี่ยวฉุนทอดถอนใจ แต่เมื่อพลันนึกถึง
โหวเสี่ยวเม่ยขึ้นมาได้ก็ยิ้มหน้าบานขึ้นมาทันที วางแผนจะหาโอกาส
เหมาะๆ พาโหวเสี่ยวเม่ยมาแช่น้ำพุร้อนและดูดาวด้วยกัน

"ข้าเป็นคนมีเหตุมีผลคนหนึ่ง ควรให้โหวเสี่ยวเม่ยและตู้หลังเพย
มาแช่น้ำที่นี้ทั้งสองคนถึงจะถูก" ไปเสี่ยวฉุนคิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าคุณคิด
ของตนก่อนหน้านี้ช่างคับแคบเหลือเกิน

วันต่อมาไปเสียวนอกจากถ้ำบำเพ็ญแต่เช้าตรู่ ระหว่างเดินไปตามทางสายเล็กก็เห็นว่ายังมีถ้ำบำเพ็ญอีกแห่งอยู่ไม่ไกลจากถ้ำบำเพ็ญของตน

ถ้ำบำเพ็ญทั้งสองห่างกันประมาณสิบกว่าจั้ง ปากถ้ำอยู่ตรงข้ามกันพอดี ถ้ำบำเพ็ญแห่งนั้นมีการเปิดใช้ค้ายกลแล้ว หมายความว่ามีคนอยู่ ไปเสียวนอยากรู้อย่างยิ่ง หันไปมองอยู่หลายครั้งถึงค่อยตั้งสายตากลับมาแล้วเดินจากไปไกล

เดินอ้อระเหยมาได้ครึ่งเขาก็พบว่าที่นี่แทบจะไม่มีศิษย์ฝายนอกอยู่เลย ล้วนแต่เป็นศิษย์ฝายใน

คนไม่เยอะ ส่วนมากหากไม่กักตนก็ออกไปทำภารกิจข้างนอก แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้แต่กลับไม่มีผลต่อการที่ไปเสียวนจะกระแอมแแงๆ ต่อหน้าพวกเขา แสดงท่าทางน่ายกย่อง รอให้อีกฝ่ายหายอึ้งตะลึงและเรียกว่าอาจารย์อาไปหนึ่งที

และเพราะมีเสียงเรียกอาจารย์อาไปมาตลอดทางเช่นนี้ไปเสียวนจึงกระปรีกระเปร่า เดินพลางทำท่าทางใหญ่โตมาจนถึงหอวิเศษฝายในของเขาเซียงอวี่น ที่แห่งนี้คือสถานที่ที่ศิษย์ฝายในร่ำเรียนวิชายุทธ์

ศิษย์ฝายในที่เพิ่งเลื่อนขั้นใหม่ทุกคนล้วนสามารถมาเรียนวิชายุทธ์ฝายในของที่นี่ได้หนึ่งวิชาโดยไม่มีการคิดค่าตอบแทน ไปเสียวนเพิ่งมาถึง ลูกศิษย์ที่รับผิดชอบอยู่ในหอวิเศษก็รีบลุกขึ้นคารวะทันที ไปเสียวนยิ่งดีใจเข้าไปใหญ่ ตบไหล่ของอีกฝ่าย แล้วจึงเริ่มเลื่อกวิชาของตัวเอง

"ฟ้าดินลงทัณฑ์?"

"เจตจำนงธรรมาัคคี?"

"วิชาเก้าฟ้าทลายดิน?"

แต่เลือกอยู่นาน อ่านวิชาคาถาเหล่านี้จนตาลายไปหมดเขาก็ยังไม่รู้ว่าควรเลือกอะไร ดูแล้วล้วนแต่เป็นวิชาร้ายกาจทั้งนั้น สุดท้ายก็

หาวิชายุทธ์ที่หลึ่งโหดเลือกไว้ให้ตนฝึกตามที่ผู้เฒ่าสวี่บอกเจอในที่สุด

"คัมภีร์มังกรข้างสารแปลงสมุทร?" ไปเสียฉุนถือม้วนตำราหยกม้วนหนึ่งไว้ ก่อนจะหลอมรวมพลังวิญญาณเข้ากับม้วนตำราหยกเพื่อเริ่มอ่านดู แล้วก็ต้องเบิกตากว้างอย่างรวดเร็ว บทเริ่มต้นของคัมภีร์มังกรข้างสารแปลงสมุทรนี้แทบจะทำให้หนังศีรษะของไปเสียฉุนระเบิดออก

"มนุษย์มีพันธนาการ ไม่ว่าจะพลังบำเพ็ญหรือเลือดเนื้อล้วนมีพันธนาการอันไม่อาจฝ่าทลายได้เป็นต้นกำเนิดแห่งชีวิต...ข้าผู้อาวุโสสร้างวิชานี้ขึ้นมา เหมาะสำหรับพลังชั้นหลอมปราดน แม้มีอาจฝ่าทลายพันธนาการได้ แต่สามารถสัมผัสและตระหนักรู้ได้!"

ไปเสียฉุนสุดลมหายใจเฮือก เขานึกถึงคำพูดของผู้เฒ่าชุดดำผู้เรียกตัวเองว่าคนเฝ้าสุสานซึ่งช่วยชีวิตเขาไว้ในปีนั้นทันที

"มีวางวายห้าบท ฝ่าทะลุห้าพันธนาการชีวิต อมตะห้าบท แก่ทำลายห้าผืนนิรันดร์กาล!"

ไปเสียฉุนรู้สึกได้ทันทีว่าคัมภีร์มังกรข้างสารแปลงสมุทรนี้ไม่ธรรมดาจึงรีบอ่านอย่างละเอียด ไม่นานก็ค่อยๆ ชมวดคิ้ว พบว่าวิชานี้ดูเผินๆ เหมือนไม่มีพลังสะท้อนฟ้าสะท้อนดินอะไร ถึงขั้นเทียบวิชาอันน่าตื่นตะลึงที่ได้อ่านเมื่อครูไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แต่มันกลับเชื่อมโยงกับวิชาพลังลมปราดนม่วงควบคุมกระถางได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งยังสามารถเพิ่มความเป็นไปได้ที่จะยกระดับสู่ขั้นสร้างฐาน!

สำหรับไปเสียฉุนแล้วขั้นสร้างฐานเป็นสิ่งที่เขาใฝ่ฝันมาเนิ่นนานเวลานี้เมื่อลองคิดตามหัวใจจึงเด่นถี่ว

คัมภีร์มังกรข้างสารแปลงสมุทรนี้มีเพียงสามระดับ สอดคล้องกับพลังหลอมปราดนขั้นเก้า พลังหลอมปราดนขั้นสิบระดับสมบูรณ์แบบและขั้นสุดท้ายคือ...สร้างฐาน!

ฝึกได้ถึงขั้นสูงสุดร่างกายจะมีกำลังเท่ามังกรเท่าข้างสารพลังวิญญาณ

ในร่างแปลงเป็นมหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาล สิ่งที่ยากที่สุดก็คือการได้มีพื้นฐานลึกล้ำเกินเปรียบ เมื่อถึงขั้นสร้างฐานแล้วจะสามารถฝึกวิชาอภินิหารใดๆ ได้โดยไม่เกิดการต่อต้านหรืออาการธาตุไฟเข้าแทรก กล่าวได้ว่าเป็นความไม่ธรรมดาในความธรรมดา!

"เลือกเจ้านี้แหละ!" ไป่เสี่ยวฉวนตัดสินใจทันทีไม่ว่าจะเป็นพันนาการที่พูดถึงในบทเริ่มต้นหรือความเป็นไปได้ในการเพิ่มพลังบำเพ็ญถึงขั้นสร้างฐานก็ล้วนทำให้หัวใจไป่เสี่ยวฉวนกระตุกได้ทั้งสิ้น เขาหยิบคัมภีร์มังกรซ่างสารแปลงสมุทรเดินออกจากหอวิเศษฝ่ายใน หลังจากรับคัมภีร์นี้มาแล้วก็เดินกลับไปยังถ้ำบำเพ็ญ

ขณะที่ใกล้จะถึง เมื่อเดินผ่านถ้ำตรงกันข้ามแห่งนั้น ประตูใหญ่ของถ้ำบำเพ็ญพลันเปิดออก เงาร่างของสตรีผู้หนึ่งเดินออกมา เมื่อเห็นไป่เสี่ยวฉวนนางก็อึ้งงัน คิดจะกลับเข้าไปก็สายไปเสียแล้ว

"เอ่ ศิษย์หลานซินฉี!" ไป่เสี่ยวฉวนตกตะลึงระคนดีใจโดยพลัน ตอนศึกศิษย์แห่งความภาคภูมิใจโจวซินฉียืนอยู่ห่างกับเขามาก อยากให้อีกฝ่ายเรียกตนว่าอาจารย์ออกไปก็ไม่มีโอกาส ตอนนี้เมื่อรู้ว่าที่แท้โจวซินฉีก็คือเพื่อนบ้านของตนจึงดีใจขึ้นมาทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/39NdqgG>